

Bebrejdelser mod Landbruget, fordi vi nu er kommet til at staa overfor dette Fænomen at mangle Brødkorn. Rug og Hvede har nemlig i mange Aar ikke her i Landet været dyrket særlig som Brødkorn, men i stor Udstrækning som Foderkorn og, for Halmens Vedkommende, som Tækkemateriale til Landbrugsbygninger. Et Forhold, der maaske ikke er helt uden Indflydelse paa den aftagende Vintersædsdyrking, er ogsaa, at de danske Bagerere har haft en vis Ulyst til at bruge dansk Rug og Hvede til Brødkorn. Nu skal jeg indrømme, at det danske Klima vel nok — vi maa vel desværre sige: som Regel — er mindre vel egnet til Dyrkning af tørvægtigt Korn, og dette er af Betydning, naar det drejer sig om Brødkorn. Det tilførte fremmede Korn maa vel, helt bortset fra den Tilstand, hvori det er avlet, for at taale Transporten underkastes en kunstig Tørring. Derved opnaar det baade større Vægtfylde og — selvfølgelig — større Tørhed og bliver herved igen i Stand til at absorbere et større Kvantum Vand. Den nævnte Ulyst hos Bagerne har vel en vis Forbindelse med Profitten. Det kan under en Situation som den nuværende være betænkeligt for et afgjort agerdyrkende Land at mangle Brødkorn. Jeg tror, at det ikke er af Vejen, at vi i denne Situation har lært kunstig at tørre det danske Brødkorn, saa at det bliver fuldt anvendeligt som saadant.

Jeg genkalder i Erindringen, at Tilførselsforholdene har gjort det fuldkommen rimeligt, at den nævnte Forskydning er sket, og at den ogsaa har medført en ret betydelig national Vinding. Denne Forskydning er ikke foregaaet i Smug, den er statistisk behandlet. Den er foregaaet efter udtrykkeligt Raad fra vore Landbrugsautoriteter: Konsulenter o. s. v. Man har været vidende om den, og hvis de, der har haft Ledelsen og Ansvaret, havde haft en Formodning om, at vi kunde blive stillet overfor denne Eventualitet, at Tilførselen af Brødkorn ophørte, maatte de fra først af have anlagt Maksimalprispolitikken paa anden Vis, end sket er. Min Opfattelse er den, at man med Hensyn til Maksimalprisen har sat det som Nr. 2, der burde være Nr. 1, og omvendt, saaledes at forstaa, at man i første Række har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette at prisregulere og saa i anden Række stillet det at opretholde Produktionen, hvad der efter min Mening er en Fejl, og denne Fejl bliver navnlig øjensynlig, naar vi kommer

til at staa overfor det, som vi staa overfor i Øjeblikket, at vi mangler Brødkorn. Hvis man fra de ledendes Side havde haft en Formodning om, at et saadant Tilfælde kunde indtræffe, maatte man selvfølgelig have sat Brødkornsprisen øverst og ikke gennem Prisen givet Brødkornet et Slags sekundært Stempel. Nu vil jeg ogsaa mene, at hvis man paa et tidligere Tidspunkt havde benyttet Rigsdagens Medvirkning, vilde nogle af de begaaede Fejl kunne have været undgaaet. Jeg indrømmer, det er lettere at pege paa begaaede Fejl bagefter, end det er at undgaa dem, naar man staa overfor noget herhjemme saa nyt og indgribende. Jeg ved ogsaa meget vel, at Rigsdagen har været taget med paa Raad igennem Finansudvalgene og paa anden Vis, men jeg beder dog erindret, at Finansudvalgenes Raad og Tilslutning og derigennem ogsaa Partiernes vel nærmest er søgt for de finansielle Konsekvensers Skyld. Man har ikke saa tidligt, som jeg kunde have ønsket det, taget Rigsdagen med paa Raad ved den egentlige Benyttelse af den store Myndighed, der ved Loven af 7. August 1914 blev lagt i Regeringens Haand. Ministeren vil maaske sige, at Rigsdagen til enhver Tid kan faa al den Indflydelse, den ønsker. Ministeren har tidligere sagt og vil maaske sige det igen, at Rigsdagens Tilslutning har han igennem Finansudvalgene, og han vil maaske ogsaa sige, at Ministeren har i Særdeleshed den parlamentariske Berettigelse til at handle gennem det Flertal, han har her i Tinget. Jeg indrømmer, at under normale Forhold kan der her i Landet regeres med parlamentarisk Berettigelse paa et Flertal af dette Ting, men vi har i de sidste 2 à 2½ Aar ikke levet under normale Forhold. Forholdene har været i høj Grad unormale, og det synes mig, at navnlig disse Forhold i høj Grad paakræver Samvirken paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt for at undgaa Strid. Vi har da for øvrigt ogsaa hørt fra alle Sider, at det er nødvendigt, at Strid undgaaes. Jeg maa maaske ogsaa uden at ville rejse en politisk Debat bringe i Erindring, at Parlamentarismens Vaaben: Appellen til Vælgerne jo ikke har kunnet bruges i den senere Tid. Det er derfor min Mening, at man skulde have været mere forsigtig med at benytte den udstrakte Myndighed, der er givet Regeringen ved Loven af 7. August 1914. Jeg hører ikke til dem, der tror, at Myndigheden i og for sig var for stor, thi de